

HGGunnink, gehouden te Lutten, 06.02.2022

ZONDAG 21 (Vraag en Antwoord 55)

Votum + zegengroet

Psalm 48:1,2

Gebed

Psalm 48:3,4

Lezen Artikel 28 NGB

Romeinen 12:1-8

Psalm 46:1,2,3,4

Tekst ZONDAG 21 (V/A 55)

Bediening van het Woord

Psalm 125:1,2,3,4

ApGelBel, artt. 1-7 + Gezang 2:5

Gebed

Dienst van de offeranden

Gezang 32:1,2

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Er wordt tegenwoordig een heleboel 'met elkaar gedeeld'.

'Ik wil iets met je delen', dat is een uitdrukking die je overal kunt tegenkomen.

Of het nou gaat om Facebook of Instagram of TikTok, we willen het allemaal' met elkaar delen'.

Als je daar over nadent - wat houdt dat delen nou eigenlijk in?

Is er dan sprake van echt contact met die ander?

Is er dan sprake van, dat je écht aan die ander verbonden bent?

Daar kun je over nadenken. Maar eigenlijk weet je het antwoord al wel, en dat is: nee.

Van écht verbonden zijn, van écht contact hebben met die ander, daar gaat het dan helemaal niet over.

Iets wordt gedeeld, en dan komen de duimpjes.

En hoe makkelijk gaat dat wel niet. Denk je er echt bij na?

Met bijvoorbeeld: 'Pietje heeft iets op Facebook gezet. Dat is heel interessant, daar heb ik nu drie dagen over nagedacht, nu kan ik wel een duimpje naar beneden geven, dat ik het helemaal niks vind...'

Nee, zo gaat het niet. Je leest iets en voordat je er over nagedacht hebt, is het duimpje er al.

Dat is bepaald niet iets van **samen**, of **samen-op**. Het is zo vrijblijvend als wat.

Je wordt er ook nooit op afgerekend. Misschien staan er wel driehonderd duimpjes, en

niemand weet van wie het duimpje is.

Je wordt er nooit op afgerekend. Er is nooit iemand die bij je thuis komt en zegt: 'ik wil jou nou even voor de balie en ik heb de knuppel bij me, want dat duimpje van jou staat mij slecht aan'. Geen sprake van.

Je hebt geen echt contact met elkaar.

Wij mogen horen bij de kerk, bij een gemeente die van Jezus Christus is.

De Zoon van God, Jezus Christus, kiest mensen uit om gemeente van Hem te zijn.

De Zoon van God vergadert, brengt ze bij elkaar. Door Zijn Geest en met Zijn Woord maakt Hij ze één, in geloof.

Niet één in denken, niet één dat je het altijd in alles met elkaar eens bent.

Nee, één in geloof!

Dan mag jij rood een mooie kleur vinden, en jij geel, helemaal geen probleem.

Maar één in geloof.

En die gemeente van Hem, die laat **HIJ**, Jezus Christus, de Zoon van God, ook zijn: 'gemeenschap van de heiligen'.

Aan de hand van Vraag en Antwoord 55 wil ik u het Woord van de HEERE laten horen onder het thema:

God de Heilige Geest belooft het sámen!

1) met de Heere Christus

2) met de andere leden

1) Het uitgangspunt broeders en zusters, oud, jong, het uitgangspunt bij het eerste punt is Romeinen 12:5: zo zijn wij, -velen-, één lichaam **in Christus**, maar ieder afzonderlijk leden van elkaar.

Wij met elkaar, één lichaam in Christus. Al die uitgekozenen samen, vormen dat ene lichaam.

Ik noem Romeinen 12:5. Maar je kunt ook denken aan 1 Korinthe 12, een tekst die onder de Catechismus staat. Christus is het Hoofd, de leden van de gemeente zijn Zijn ledematen, die samen Zijn lichaam vormen.

En dat is net als bij een gewoon lichaam. Hand, voet, buik, rug, teen, bil, vinger. Alles samen is het lichaam.

Alles hoort ook in ZIJN, in Christus' lichaam, bij elkaar.

Er zijn maar weinig mensen die 's avonds als ze naar bed gaan zeggen: "ik leg mijn been even op het nachtkastje". Dat zijn alleen mensen die een kunstbeen hebben.

Maar dat hoort eigenlijk dus niet. Normaal hoort een been bij het lichaam.

Zonder schouder, kuit of pink is het lichaam niet compleet.

En een niet compleet lichaam, dat is op een bepaalde manier toch ook beperkt.

Zonder pink dat kan nog meevallen, maar zonder schouder wordt het al echt een probleem.

Niet compleet en het werkt niet goed.

Nu staan in Romeinen 12:5 twee woordjes die allebei heel belangrijk zijn, -alles is natuurlijk belangrijk-, maar kijk nu vooral even naar die twee woordjes: '**in Christus**'. **In Christus**, dat is: dat lichaam dat hoort bij Hém, dat is aan Hem verbonden, sterker nog, dat is één met Hem, door het geloof.

Dat wil zeggen, onder de invloed van Zijn Geest en van Zijn Woord.

Over de levende leden gaat het. Zij zijn in Antwoord 54 aan de orde geweest.

De levende leden van Zijn gemeente, dat zijn Zijn ledematen, dat is Zijn lichaam, en die zijn dus samen met Hem, het Hoofd.

En nu zei ik, dat het thema is, God de Heilige Geest, **beloofd** het samen!

Dat is heel bewust gekozen, wij zijn in de Catechismus bezig in het onderdeel, -om het zo te zeggen-, in de heiliging. Het werk van God de Heilige Geest, dat begint bij ZONDAG 20, dat gaat door tot ZONDAG 22.

En dat woordje 'beloven', God de Heilige Geest **beloofd** het samen, dat komt vanuit het begin toen het ging over de 12 artikelen, Antwoord 22: wat moet u, wat moet een christen geloven? Alles wat ons in het Evangelie **beloofd** wordt, zoals dat hier is samen gevat in het negende van de 12 artikelen.

Dat lichaam van de Zoon van God, Zijn gemeente, dat is ook, de gemeenschap der heiligen.

Dat zijn van die woorden, die hebt u al, ik weet niet hoeveel duizend keer gehoord. Maar wat betekenen ze dan?

Gemeenschap.

Een gemeenschap is een groep mensen die iets gemeenschappelijks heeft.

Er zijn heel veel dingen gemeenschappelijk.

Je kon met een stel vrienden samen naar een coronademonstratie gaan.

Maar je kunt ook samen avondmaal houden.

Allerlei gemeenschap.

Allerlei mensen samen zijn er, als je maar íets gemeenschappelijks hebt. Iets waarvan je zegt, samen-op.

Gemeenschap.

Maar er staat nog een tweede woord: 'heiligen'. Dat maakt duidelijk dat het hier gaat om een heel speciale groep van mensen.

Elke catechisant weet dat natuurlijk. Dat is vaste prik op de catechisatie.

'Heilig' is: apart gezet **door** God, apart gezet **voor** God. Vergeet je nooit weer.

En dat is hier ook aan de orde. Die groep mensen, dat zijn apartelingen, niet omdat ze iets mankeren of omdat ze vreemde mensen zijn.

Nee. het zijn apartelingen, omdat God ze apart heeft gezet, voor Zichzelf.

Daarom, gemeenschap van de heiligen.

Een verbondenheid, een echt samenzijn, **in Christus**. Dat moet je niet kwijt raken, dat mag je niet loslaten, dat is de kern.

Samen **in Christus**.

Als je daarover nadenkt - hoe kan een zondig mens **in Christus** zijn? Hoe kunnen zondige mensen **in Christus** zijn?

Dat kan, vanwege dat uitkiezen door de Zoon van God en vanwege al dat andere werk wat de Zoon van God aan hen gedaan heeft, om hen zover te krijgen.

Niet alleen maar privé, maar weer, **samen, samen-op**.

Kijk, van onszelf kan dat niet, onze zondigheid spoort niet met Gods heiligheid. Maar het is Christus die van zondige mensen **heiligen** maakt, en ze zelfs bij elkaar brengt.

Als het gaat om dat samen, dan mag je beginnen bij de basis van alle samen.

En wat is dat?

Dat is in de sterkste verbondenheid die er bestaat: Vader, Zoon en Heilige Geest, Die Samen één God zijn.

Zij hebben de állersterkste verbondenheid in Zichzelf, en met Elkaar.

En die Drie-enige God heeft ons geschapen naar Zijn beeld. En daar hoort dus, onder andere, ook bij: dat verbonden zijn aan elkaar. Het leven in verbondenheid.

Als ik deze dingen zo zeg, broeders en zusters, dan zou u thuis er nog eens over door kunnen denken, hoe haaks dit staat op het hele leven van tegenwoordig.

Want wij kunnen wel (heel schijnheilig) doen, alsof we allemaal aan elkaar verbonden zijn via Facebook, maar dat is geen verbondenheid.

En als puntje bij paaltje komt, dan zijn wij stuk voor stuk, -ook wij kerkmensen-, meegesleept om steeds meer individualistisch te worden.

Maar vanaf de schepping is dat niet zo geweest!

God verbond hen aan elkaar, speciaal in het huwelijk.

God gaf aan de mensen de gave om bij elkaar te kunnen horen, om verbondenheid met elkaar te hebben.

In Zijn genade -na de opstand tegen God-, gaat Christus daarmee door en is er die verbondenheid met Hem. In Christus.

Dan kun je in de kerk denken aan het avondmaal.

En het 'in Christus', kun je doortrekken naar: in verbondenheid met God.

Die gemeenschap der heiligen, de gemeente van Christus, die begint bij Christus.

Die gemeenschap der heiligen is niet onze club, onze club van mensen waarvan wij vinden, dat spoort wel met elkaar. Die mensen kunnen wel redelijk goed met elkaar omgaan.

Nee, zo is het bij al die andere clubs. Je zoekt mekaar op, omdat je wat met elkaar hebt.

Bijvoorbeeld dezelfde hobby, of hetzelfde werk.

Nee, daar heeft de Catechismus het niet over. Hier ligt dat anders.

Hij kiest uit, Antwoord 54, **Hij** brengt samen. In dat gemeenschappelijke, in Zijn lichaam, de gemeenschap der heiligen.

Het is **Zijn** werk, het gebeurt onder **Zijn** zorg, en onder **Zijn** bescherming.

En dan kun je bij jezelf nagaan óf je een levend lid bent van die gemeenschap. Want een levend lid laat merken dat die zich ook inderdaad door de Zoon van God laat sturen, laat regeren, laat onderhouden.

En dat betekent, broeders en zusters, als u lid bent van de gemeente van Christus, dat u altijd benadrukken moet, ik ben lid van de gemeente van **Christus**. Dus niet van de gemeente van ... (plaatsnaam). Zo doen we dat voor het gemak wel vaak natuurlijk. En dan moet het eigenlijk zijn: de gemeente TE ...!

Maar probeer maar eens een tijdlang dat voor uzelf officieel te zeggen, "ik ben lid van de gemeente van de Heere, Jezus Christus, die **Hij** vergadert, hier in deze omgeving". De nadruk op Héem.
De nadruk op de verbondenheid, de band met Hém.
HIJ is het.

Want zo gauw je Hém uit het oog verliest, en je richt op de mensen, dan is er zo gauw iets, waar je op af kunt knappen, waar je tegenaan loopt, waar je niks mee hebt, waarvan je vindt, 'ja, wat moet ik daar nou mee?' En omdat je zelf geneigd bent individualistisch te wezen, gaat dat ook heel makkelijk.
Aan mensen mankeert immers zoveel, maar aan HEM mankeert niks, helemaal niks. Zo ga je die gemeenschap als Zijn cadeau zien. Met dat opvallende in Antwoord 55, de **Heere** Christus.

De Catechismus zegt heel veel woorden heel bewust. De ene keer staat er Jezus, andere keer Christus, of Jezus Christus, maar hier staat heel bewust, de **Heere** Christus.
De Heere Die de Eigenaar is van al die ledematen van Zijn lichaam.
Die Heere, Die Eigenaar bij Wie, -en dat kun je zelfs slaaf noemen-, bij Wie je mag horen, bij Wie je het altijd goed hebt.

Onze kijk op de dingen die wordt altijd anders, als we maar zicht op Hém hebben. Als het zicht op Hem weg is, dan loop je vast in allerlei omstandigheden, toestanden, van alles en nog wat.
Denk maar aan PSALM 73, daar was die gelovige Asaf, die zag het helemaal niet meer. Wat een toestand, juist die mensen die van God niks willen weten, daar loopt het als een trein, voorspoed, geweldig, alles gaat goed. En hij staat er naar te kijken en zegt bij zichzelf, 'wat schiet ik er mee op om God te dienen?' Hij loopt er in vast.

En dan krijg je dat scharnier in de PSALMa: 'totdat ik het heiligdom binnenging'. Totdat hij het Woord van God weer voor de aandacht krijgt.
Nieuw-Testamentisch: totdat hij weer zicht krijgt op de Heere Christus, dan wordt alles anders.

Want dan ziet hij ook, die mensen die kunnen op aarde wel voorspoed hebben, maar wat zal hun einde zijn? Het oordeel!

En dan zingt hij aan het eind: het is mij goed nabij God te zijn.

Nieuw-Testamentisch is dat: zicht hebben op de Heere Christus. Dat maakt alles anders. Want, wat Hij belooft, dat komt ook voor iedereen die **in Christus** is, die op Hem vertrouwt. Hij belooft zijn schatten en gaven.

Schatten.

Dat weten de kinderen wel. Schatten, dat zijn kostbare dingen. Je gaat schatgraven, niet echt, maar een spelletje, dan gaat het erom dat je iets vindt, iets moois!
Een schat is kostbaar.

Bij schatten en gaven, in de Catechismus, moet je dus denken aan álles wat Christus voor ons verdiend heeft. De bescherming van Zijn gemeente. De gemeenschap van de heiligen. Het wonder van de vergeving, Antwoord 56 van de Catechismus.
Maar ook: opstanding, eeuwig leven, genade, vrede nu en alles wat daarbij hoort.

Je kunt op aarde er beroerd aan toe zijn, er zijn heel veel broeders en zusters van ons, in het buitenland die verdrukt en vervolgd worden, en die hun leven niet zeker zijn. Je zult maar in China, of in één van die andere 50 landen waar vervolging is, christen zijn ...

Je zult het maar heel beroerd hebben op aarde. Maar dan kun je tóch nog zeggen: ik ben schatrijk, in Christus.
Daarom is het zo nodig dat je een levend lid bent! Want die verbondenheid met Christus gaat om ons leven!
Hij is gekomen, Christus. Hij is arm geworden om ons rijk te maken.
En dan belooft Hij ook nog allemaal andere cadeaus, dat komt in het tweede punt nog aan de orde.

Maar eerst nog dit. Ieder in Christus en samen in Christus, -woorden uit de Catechismus-, dat is niet alleen een gáve, maar dat is in 2022 ook een ópdracht voor gelovigen.

Een opdracht die veel verder gaat dan iets delen via internet zonder dat er echte verbondenheid is.

En, beproef uzelf daar maar eens in, ga maar na hoe dat bij uzelf zit. Is dat ook moeilijk, écht samen? Valt dat ook tegen, écht samen-op?

Er zijn zoveel mensen, die zeggen, 'ik wil er wel bij horen, maar dan zolang het mij past. Zolang het mij uitkomt, wil ik wel mee doen'.

Al die kortlopende projecten tegenwoordig, 'ik wil best een cursus van 6 weken volgen, maar om 3 jaar lang met elkaar op te trekken, is een ander verhaal.'

Maar, dat moeilijke, dat is wel de opdracht die de Heere Christus ons door Zijn Geest en Woord leert. **Echt** bij Hem horen, dat is ook **echt samen met Hem** willen optrekken.
Echt samen!

De satan die is zo'n twee / drie jaar geleden begonnen op dit punt een vreselijke aanslag op ons te plegen. Wat is er een afstand gekomen, ook soms tot Hem.
Je kunt van alles zeggen over internet, en over kerkdiensten via internet. En je kunt er

dankbaar voor zijn. Maar zie daar ook de aanslag van de duivel in, die het je makkelijk maakt, om het **samen** te vergeten en voor jezelf te gaan.

[Het letterlijk samen, is hier ook nog niet weer terug hoorde ik in de kerkraadskamer, 3 wijken van de 4.

Is dat voor ons een punt, om te vragen om de kracht van de HEERE om de macht van de satan hierin te breken?

Wat heeft de laatste tijd tot onenigheid geleid, tot ruzies, zelfs tot aanpassingen in de eredienst.

We hebben een periode gehad, -dat is gelukkig weer voorbij-, maar vraagt u zich maar af, of het ooit had gemogen, een zwijgende gemeente.

Want, is dat tot eer van God?]

En we moeten **samen** met elkaar verder, en we mogen het weer leren. Met het Woord van God open.

Wat de gemeenschap van de levende ledematen van de Heere Christus betekent, dat we hoe dan ook doorgaan met, -of misschien moeten we opnieuw beginnen op bepaalde punten-, met het **samen-op, samen met Hem!** Met het van harte vertrouwen op Hem.

En dan doorgaan.

2) Het tweede, **God de Heilige Geest beloofd dat samen, het samen-op ook met de andere leden.** Daar was ik al over bezig, maar het krijgt nu in het 'ten tweede' nog meer nadruk.

Die heiligen, die gelovigen, dat zijn lichaamsdelen van één lichaam.

Levende leden, hebben de andere ledematen, andere leden lief.

Denk maar aan 1 Johannes, in die brief zet hij het heel sterk neer.

Je kunt niet je broeder niet liefhebben, en net doen alsof je gelovig bent.

Nee, een gemeenschap der heiligen: wij vormen één geheel.

Dat betekent nogal wat. Dat betekent veel meer dan: we delen iets. Dat is maar **iets**.

Maar in het geloof is een verbondenheid die veel verder gaat.

Met dat duimpje - elke foto moet leuk zijn. Ik kijk dat wel eens na, maar die commentaren zijn altijd heel positief: 'prachtig, leuk, wat mooi'.

Totaal vertekende werkelijkheid, in het leven is het niet altijd mooi en leuk en aardig en vrolijk en prachtig en geweldig en ...

Nee, er is ook ellende, moeite, verdriet, pijn en vreselijke toestanden.

Maar wij, in de gemeente die van Jezus Christus is, wij moeten elkaar dienen met wat we van onze HEERE krijgen aan mogelijkheden, aan cadeaus.

Ook dat is een punt waar we weer op moeten insteken.

Want, we hebben geleerd, -en dat is zo tegen de bedoeling van de HEERE in-, afstand te houden van elkaar. Maar God heeft de mens geschapen om verbonden te zijn aan elkaar. Helemaal de gemeente heeft Hij gegeven voor die verbondenheid.

Hij geeft cadeaus. De één heeft deze gave, de andere die mogelijkheid.

Het is allemaal de bedoeling om dat te gebruiken, allereerst, -niet alleen-, allereerst binnen die gemeente die van Christus is.

Dan noemt de apostel Paulus een hele serie activiteiten, in Romeinen 12, wat we gelezen hebben.

En vanuit 1 Korinthe 12 kun je nog veel meer dingen noemen.

Hier begint het met profetie. Het laten horen van het Woord van God, toen de Bijbel nog niet compleet was. Om die ander(en) met dat Woord verder te helpen.

In verbondenheid met God en met Christus.

En het tweede is: dienst, dienstbetoon of helpen.

Dat weten we ook allemaal: je **laten** helpen is vaak lastig.

Maar, wat is helpen, dienen, op allerlei manieren, een prachtig cadeau in een gemeente. Hoe je daarin aan elkaar verbonden bent, en verbondenheid zoekt.

En op die manier kan het ook een signaal zijn naar buiten toe, 'kijk eens, moet je zien hoe ze met elkaar om gaan, om elkaar geven'.

Daar zit nu een lastig punt in. Vroeger kwam je als leden van de gemeente uit één dorp, kwam je elkaar bijna dag en nacht tegen, zeg maar.

Hoe groter die regio, die streek is, hoe moeilijker ook dat is.

Hier ligt vooral een taak voor de diakenen, omdat die de gemeente mogen opvoeden en stimuleren en helpen om met elkaar om te gaan, om samen-op te gaan.

En dan het kerkelijk onderwijs, dat is ook iets, gemeenteleden kunnen niet zonder. Ouderen niet. Jongeren niet. Kinderen niet. Je moet altijd weer een stukje verder komen. Weer een stapje verder.

Dan heb je nog het bemoedigen, wat hebben we dat allemaal nodig.

Bemoedigen, broeders en zusters, doe dat vooral naar elkaar toe, door elkaar te wijzen op die Redder, Christus, Die u hebt.

Je kunt over van alles en nog wat praten, dat is ook goed.

Maar als je echt wilt bemoedigen, moet je niet alleen maar zeggen: 'sterkte'. Dat kan een ongelovige buurman ook zeggen.

Dat je dan een steek dieper gaat, en dat je het dan hebt over Christus en Zijn werk.

Troosten, vermanen, moed in spreken, dingen duidelijk maken, opbeuren.

En de één die moet getemperd worden, de ander moet aangespoord worden.

Dan tenslotte het vrijgevig volgelingschap van Christus zijn.

De één is een regelaar, de ander laat zich regelen.

Christus geeft u **allemaal** uw eigen cadeau.

Er is in dat lichaam, er is in uw lichaam geen onderdeel wat u wel kunt missen.

Eén van de ontdekkingen op DNA-gebied is bijvoorbeeld -dat leren de jongeren op school wel-, is bijvoorbeeld dit: vroeger werd er gesproken over junk-DNA / afval-DNA, alsof grote delen van ons DNA niet nodig zou zijn. Daar zou je niks aan hebben.

In de afgelopen jaren zijn ze er achter gekomen, dat dat absoluut niet waar is, maar dat ook dat zgn. junk-DNA heel belangrijk, wel degelijk heel goed is. Je kunt niets missen in het wonderlijke, door God geschapen, lichaam dat we hebben.

Maar je kunt ook niks missen in die wonderlijke, door Jezus Christus bij elkaar gebrachte, gemeente.

Niemand hier, is overbodig.

Niemand hier moet zichzelf aanpraten: 'ik stel toch niks voor, ze hebben aan mij niks'. Ook al merkt niemand het, maar in elk geval kan ook diegene die alleen maar in z'n / haar kamertje zit, z'n handen vouwen en bidden. En daarnaast zijn er zoveel andere dingen.

Christus geeft veel cadeaus. Om te gebruiken tegenover die on-verbondenheid van onze samenleving en onze cultuur: ik / mijzelf, individualistisch.

En wat worden wij daardoor beïnvloed, broeders en zusters!

Ik heb het bij mezelf gemerkt in de afgelopen jaren.

Ik dacht: 'het is mij best dat ik nooit meer ergens heen hoef. Ik ben er zo zat van bij tijden'. En ik deed ook zo. Maar dat klopt helemaal niet, want in die verbondenheid die Christus als cadeau geeft, heb ik wel degelijk hier en daar ergens heen te gaan.

Het is zo satanisch makkelijk, om het er maar bij te laten liggen. 'Ik zit lekker op mijn studeerkamer, ik vind het allemaal wel goed'.

God de Heilige Geest beveelt: de schatten en gaven gebruiken, zelfs met vreugde! Dat is: niet met een chagrijnig hoofd en met een lang gezicht. Nee, zelfs gewillig en met vreugde gebruiken voor de ander.

De gemeente van de Heere Christus, die zou een plek moeten zijn, mag ik het zo eens zeggen, tégen de cultuur en tégen de wereld in. Waar de redelijke dienst van God geofferd wordt. Gelijkvormigheid aan de wereld, Romeinen 12:1, dat is meedoen met de club en individualistisch worden, en vul maar in.

Maar het Woord zegt: geen gelijkvormigheid aan deze wereld.

Laat maar zien, dat we anders zijn!

Dat is zwaar werk.

Maar God de Heilige Geest, de Geest van Christus, die **belooft**, ook in Antwoord 55.

Dan is het voor de gemeente: **ora et labora**, bid en werk!

Dan wordt het, of weer, of voor het eerst, maakt niet uit, dan wordt het echt SAMEN. SAMEN-OP.

AMEN